

«ΕΜΕΙΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ»... (Δεκέμβριος 2007)

Συγγραφέας: ΑΛ ΓΚΟΡ

Εμείς, το ανθρώπινο είδος, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια πλανητική απειλή. Αυτή η φράση μπορεί να ακούγεται υπερβολική σε κάποιους αλλά είναι μια ακριβής περιγραφή της κατάστασης που τώρα αντιμετωπίζουμε. Η συσσώρευση των αερίων του θερμοκηπίου εξακολουθεί να συγκρατεί ολοένα περισσότερη θερμότητα από τον Ήλιο στην ατμόσφαιρά μας απειλώντας τη σταθερή κλιματική ισορροπία, που αποτελεί έναν παραγνωρισμένο, αλλά κρίσιμο παράγοντα για την ανάπτυξη του ανθρώπινου πολιτισμού.

Αυτή την εβδομάδα παρουσιάστηκαν νέα στοιχεία. Θυμάμαι πριν από κάποια χρόνια να ακούω τους επιστήμονες που ειδικεύονται στη μελέτη των πάγων και του χιονιού να εκφράζουν την ανησυχία τους ότι κάποια στιγμή στα τέλη του 21ου αιώνα, ίσως έρθουμε αντιμέτωποι με την πιθανότητα να χάσουμε ολόκληρο τον παγετώνα του Βορείου Πόλου, θυμάμαι μόλις πριν από τρία χρόνια, όταν αναθεώρησαν τις εκτιμήσεις τους, να λένε ότι αυτό θα μπορούσε να συμβεί στα μέσα του 21ου αιώνα, ως το 2050. Συγκλονίστηκα όταν στις αρχές αυτού του έτους τους άκουσα να λένε ότι θα μπορούσε να συμβεί μέσα σε 34 χρόνια από σήμερα και αυτή την εβδομάδα να μας λένε ότι οι παγετώνες θα μπορούσαν να εξαφανιστούν τελείως μέσα σε διάστημα πέντε-επτά χρόνων.

Το αν θα μπορέσουμε να δούμε καθαρά και παραστατικά αυτό που συμβαίνει εξαρτάται από εμάς. Είκοσι από τις 21 θερμότερες χρονιές που κατεγράφησαν ποτέ ήταν τα τελευταία 25 χρόνια -η θερμότερη εξ αυτών το 2005, με τη χρονιά που διανύουμε να είναι η δεύτερη θερμότερη. Αυτό δεν οφείλεται σε φυσική διακύμανση του κλίματος. Εκτείνεται πέρα από τα όρια αυτής και οι επιστήμονες μας το επισημαίνουν διαρκώς. Αλλά επειδή η νέα μας σχέση με τη Γη δεν έχει προηγούμενο, δεν μπορούμε να δράσουμε γρήγορα. Και επειδή το διοξείδιο του άνθρακα είναι αόρατο, είναι εύκολο για εμάς να βάζουμε στην άκρη την κλιματική κρίση ώσπου να δούμε να ξετυλίγονται μπροστά μας οι συνέπειες.

Παρά τον αυξανόμενο αριθμό των αξιέπαινων εξαιρέσεων, πολλοί από τους παγκόσμιους ηγέτες μπορούν να περιγραφούν με τα λόγια που χρησιμοποίησε το 1938 ο Γουίνστον Τσόρτσιλ για εκείνους που παρέβλεπαν την απειλή που συνιστούσε ο Αδόλφος Χίτλερ. Είπε και παραθέτω: «Προχωρούν βασισμένοι σε ένα παράδοξο, έχοντας αποφασίσει να είναι αναποφάσιστοι, αδιάλλακτοι στις υποχωρήσεις, σταθεροί στη ρευστότητα, όλοι δυνατοί στο να είναι αδύναμοι».

Δεν έχω έρθει ως αξιωματούχος των Ηνωμένων Πολιτειών και δεν περιορίζομαι από τις διπλωματικές λεπτολογίες. Έτσι θα πω την «ενοχλητική αλήθεια». Η ίδια μου η χώρα, οι Ηνωμένες Πολιτείες, είναι κατά κύριο λόγο υπεύθυνη για την παρακώλυση της προόδου εδώ στο Μπαλί. Όλοι το γνωρίζουμε αυτό. Αλλά η χώρα μου δεν είναι η μόνη που πρέπει να λάβει μέτρα, ώστε να εξασφαλίσουμε ότι θα αποχωρήσουμε από το Μπαλί με πρόοδο και ελπίδα. Μέσα στα επόμενα δύο χρόνια οι Ηνωμένες Πολιτείες θα βρίσκονται σε διαφορετική θέση από σήμερα, θα πρέπει να το προσμένετε αυτό. Τις τελευταίες ημέρες έλαβα πάνω από 350.000 ηλεκτρονικά μηνύματα από Αμερικανούς που μου ζητούσαν να σας πω: «Εμείς στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα αλλάξουμε». Κατά τη διάρκεια αυτών των δυο ετών στις ΗΠΑ θα διεξαχθούν προεδρικές εκλογές. Σε έναν περίπου χρόνο από σήμερα η χώρα θα έχει μια νέα κυβέρνηση.

Πρώτα απ' όλα χρειαζόμαστε ένα φιλόδοξο σχέδιο χρηματοδότησης για την προσαρμογή στην κλιματική αλλαγή. Πρέπει να βοηθήσουμε τις πιο ευπρόσβλητες χώρες να αντιμετωπίσουν την κλιματική κρίση. Αυτό σημαίνει τη δημιουργία πραγματικά καινοτομικών μέσων για τη μεταφορά τεχνολογίας: να διευκολυνθεί η κίνηση της τεχνολογίας και των κεφαλαίων σε όλον τον κόσμο. Χρειαζόμαστε ένα σχέδιο πρόληψης των αποψιλώσεων. Οι αποψιλώσεις ευθύνονται για το 20% των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα -το αντίστοιχο των συνολικών εκπομπών αερίων των ΗΠΑ ή της Κίνας. Είναι δύσκολο να προχωρήσουμε σε μια τέτοια συμφωνία εδώ.

Πιστέψτε με, αν μπορούσα με κάποιον μαγικό τρόπο να αλλάξω τη στάση των Ηνωμένων Πολιτειών, να αλλάξω και τη στάση ορισμένων άλλων χωρών και να διευκολύνω την εκπλήρωση των στόχων μας, θα το έκανα χωρίς δεύτερη σκέψη. Αλλά αν βλέπαμε ρεαλιστικά την κατάσταση που μας απειλεί, τότε η σύνεση θα μας έκανε να προχωρήσουμε, παρά τα εμπόδια. Αντί να κουνάμε τα κεφάλια μας μπροστά στις δυσκολίες, λέγοντας «Αλίμονο, έτσι είμαστε. Αυτό είναι αδύνατον, πώς μπορούμε να

το κάνουμε;», πρέπει να αισθανθούμε αυτή τη χαρά για ένα έργο που αξίζει να ολοκληρωθεί για το μέλλον της ανθρωπότητας. Πρέπει να αισθανθούμε τη χαρά του να είμαστε ζωντανοί άνθρωποι σε μια περίοδο της ιστορίας που μπορούμε να αλλάξουμε τα πάντα.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 16 Δεκεμβρίου 2007, σ. Α39.